

Току рѣчи всички слушаха съ нѣкакво страхопочитание „даскала“. Тѣй наричаха войниците единъ широкоплещъ и нисъкъ човѣкъ съ рѣдка червеникава брада. На всички, дори на капитанъ Меркезовъ, той бѣше извѣстенъ за човѣкъ съ развързанъ езикъ. Откакъ почнаха военнитѣ дѣйствия какво не чува отъ устата на тоя човѣкъ! Всичко, което бѣше противъ неговото „вѣрую“, той усмиваше безъ пощада. Отъ начало това твърдѣ много дразнѣше капитанъ Меркезовъ. Слѣдъ това той свикна съ такива волности и дори обикна тоя оригиналенъ войникъ. Това бѣше слѣдъ пѣрвия бой, въ който даскалътъ прояви чуденъ куражъ. Това събитие като че разруши убѣждението му до тогава—че само благонадежнитѣ хора сж добри войници въ боя. То нанрави дълбоко впечатление и на войниците. Може би това най вече помогна да се издигне даскалътъ въ тѣхнитѣ очи. Но разправаха и нѣщо друго за него. Билъ учителъ въ едно село и баща на нѣколко дѣца. Заради дребнитѣ му дѣца искали да го настанятъ на тилова служба и му прѣдложили такава. Но той отговорилъ сурово и кратко: „тамъ нека отиватъ чорбаджийскитѣ синове“ Това сжщо не остана безъ значение за неговото добро име. Най много отъ всички бѣше възхитенъ капитанъ Меркезовъ. Прѣдъ цѣлата рота той отбѣлѣза тая постѣпка като голѣма добродѣтель. И въпрѣки своеобразнитѣ му кригики, несъвмѣстими съ дисциплината, капитанъ Меркезовъ го търпѣше и дори се надѣваше нему. Защото бѣше го забѣлѣзалъ тѣкмо въ сериозни моменти да става другъ.

— Куражъ братя! продължи даскалътъ. Знаете ли, като се свърши войната, ще настанатъ такива плодородни години. . . . Едно зърно ще дава хилядо, а крави и овце ще близнатъ. И какво още нѣма да има! Па отъ благодарностъ отечеството може да ни даде земя даромъ. . . . Може, разбира се, десетъ години да не плащаме и данъци. . . . Ехе, какви години ще настанатъ! Само ще трѣбва тукъ повечко работа да свършимъ. Нали безъ трудъ нищо не става? . . .

Даскалътъ изрѣче тия думи съ веселъ тонъ.

Между войниците неговитѣ думи внесоха едно чудно оживление. Назадъ почна весело и безпирно мърморане.

— Настѣпиха мазола на нашия селякъ! помисли си капитанъ Меркезовъ.

Той се обърна и строго напомни да се пази въ ротата най-голѣма тишина.

Турскитѣ прожектори не спираха своята работа. Тѣ капризно и внезапно освѣтяваха далекитѣ и пусти поля и будѣха една необяснима тревога. На всички се струваше като че нищо не може да се укрие отъ това мощно сияние и ей сега ще зареватъ отъ нѣйдѣ гранати. Но веднага гигант-